

Els Joglars

"Utilitzem l'humor com un arma"

Miriam Viaplana

Els Joglars van portar a Granollers el cap de setmana passat el seu darrer espectacle: "Columbi Lapsus", una obra surgida a partir de l'idea del director, Albert Boadella, d'utilitzar una peça operística com a base musical de la representació.

— Com prepareu els espectacles?

— Per assajar ens concentrem a una casa que tenim, una mena de palau, a Pruit i allà ens tanquem per fer la feina. No és cap mena de convent, ni de clausura com pensa molta gent. El que passa és que com cada actor es d'un lloc diferent, quan ens trobem allà, ens hi quedem uns dies. Normalment fem tongades d'assaigs i uns dies de descans. Això depèn una mica de l'espectacle que estem preparant. Hi ha vegades que fem vuit dies d'assaigs i tres de festa o cinc dies de treball i dos de festa, depèn... Quan diem que estem tancats és perquè ens en anem allà dalt i ens hi estem uns dies. I com la casa queda apartada dels llocs de procedència de la gent, allà estem treballant i convivint al mateix temps. El mateix fet de estar vivint plegats, hi ha molta més comunicació entre nosaltres. Podem comentar algunes qüestions de l'obra a l'hora d'esmorzar o de dinar.

— Quin procés seguïu des de la idea primera d'una obra fins la representació final, fins l'estrena?

— Tractant-se d'un procés de creació total és molt convenient aquesta concentració de treball. Estem segurs que aquests espectacles preparats en una ciu-

tat qualsevol triguierem el doble de temps. Les obres solen partir totes del mateix, d'una idea abstracta de l'Albert sobre un possible espectacle. A partir d'això i d'uns apunts mínims comencem a improvisar. Hi ha un primer cicle d'improvvisacions que són per treure els tics de l'anterior espectacle, o per introduir i integrar els nous elements dels grup. Després ja es comencen a improvisar les escenes del nou possible espectacle. I d'aquí va sortint la trama, l'argument, el vestuari, l'escenografia... tot.

A vegades ens trobem que l'hora de començar un espectacle tenim tres o quatre temes. Quan vem iniciar els assaigs per de la última obra, per exemple, teniem quatre temes: una era la moda, l'altre era les olimpíades, una altra era una història relacionada amb el Vaticà, què és la que ha sortit al final, i l'altre tema que teniem era la banca. Aleshores vem estar tres o quatre setmanes provant diferents entrades pels diferents espectacles, fins que al final l'Albert va decidir fer el "Columbi Lapsus" que ha sortit. Potser ell des del principi ja sabia el que volia fer, però va voler provar abans altres coses.

Quan el tema ja està definit, aleshores nosaltres fem propostes d'escenes improvisa-

des i l'Albert va pulint-les segons el que vol aconseguir. Normalment, amb el material que treiem per provar un espectacle, podríem fer-ne dos o tres.

— Quant temps heu trigat per preparar "Columbi Lapsus"?

— Cinc mesos. Amb aquest hem estat poc temps. Amb el "Bye Bye Beethoven" vem estar-hi més: set mesos. No deixem els assaigs fins que l'obra està totalment lligada i estudiada. No deixem res penjat, cap element que es pugui escapar. Tot està totalment lligat i mediat.

— La feina previa vostra és més de treball de taula o d'improvvisació?

— Hi ha les dues coses: les

improvvisacions que fem entre tots i el treball individual d'investigació i coneixement profund del personatge que fa cadascun. Hi ha coses que quan veus l'obra poden semblar pura coincidència, però no ho són. Darrera d'això hi ha tot un estudi profund del tema que es tracta. Tot i amb això també hi ha algunes casualitats que vas descobrint mica en mica (noms que nosaltres ens inventem i que després corresponen a la realitat...). Després hi ha el típic treball de memorització dels diàlegs, entonacions, gestos, entrades i sortides dels personatges, etcètera. El treball de taula comença quan l'obra està ja perfectament escrita i estructurada, aleshores és gairebé invariable.

— Per vosaltres quina és la funció del teatre dins la societat?

— L'avantatge que té el teatre és la possibilitat de dir coses a tot un públic que escolta i mira, la qual cosa es pot aprofitar per denunciar injustícies i coses d'aquestes. No es tracta de ser militant de res, però està clar que sempre hi ha una opinió darrera del que es diu i es mostra. I en el cas de Joglars això es molt clar. El que passa és que nosaltres utilitzem molt l'humor per dir les coses, perquè sempre entren millor. Utilitzem l'humor una mica com una arma. A més tradicionalment el teatre s'ha fet per divertir, per entretenir a la gent. I si a més a més dius alguna cosa millor.

Problema d'orgull

La dona, espècie en extinció? No, per desgràcia, no. El món en continua ple i no paren de tocar els colònets. La qüestió és que s'han muntat una història perquè la població masculina i veritablement treballadora s'enrecordi d'elles.

— Unes paraules una mica fortes, no Escurçó?

— Bé, sempre s'ha dit que les grans veritats fan mal.

— Així que opines del Dia de la Dona Treballadora?

— Dona i treball són dos conceptes totalment contradictoris, és com si diguessin que els hipòtams volen. El dia aquest és una simple anècdota, "Fets i gent" que diuen a la T.V., es com el dia dels avis paralítics, dels gats indefensos o les vaques de llet desnatada. Surt alguna nota als diaris, se'n fa un reportat-

ge televisiu, se li dona molta importància, que queda molt cultural i intel·lectual i els periodistes i els organitzadors d'actes es queden satisfets. De la notícia en sí ningú no en fot putu cas i l'endemà següent la vida continua, és com "El temps" o la "Bona Cuina".

— Quines són les teves relacions amb les dones?

— Doncs cap ni una, cadascú al seu rotllo, per sort sóc un home amb molt de seny i no tinc necessitat de

perforar aquell forat repugnant que fa anar de cul a tants. És evident que la SIDA no és res més que una plaga produïda per les dones, que amb les seves infectes formes de trobar consol a la seva desgràcia, aconseguen arrossegar als humans cap a la perdició i la mort.

— Téns sort que no et sent cap dona...

— Com que no ???, i jo que sóc ?

— Calla Escurçoneta, que no engegaràs tot a rodar...

— I qui és aquesta noia tan maca amb aquestes peres tan guais?

— Sóc l'amant d'aquest pocasolta d'Escurçó i això no són peres sinó les meves mames, i no les miri tant, que es gasten, obsès!! I tu, "reinet meu" anem cap al cau que després de fregar els plats ja sé que sempre te'n venen ganes. Veus, ja se t'aixeca...

L'Escurçó Negre

EN PAU

J. TUSELL

